

Πανδημία σέ καιρούς ἀποστασίας

Τό πρόβλημα καί ἡ πνευματική του διάσταση

Ἄρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου

Προηγούμενου Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἁγίων Μετεώρων

Ἡ πανδημία COVID-19 μέ τά παρεπόμενά της ἔχει συντριπτικές καί καταλυτικές συνέπειες στήν ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ὁ θανατηφόρος ἴος (SARS-CoV-2) ἔχει ὡς τραγική συνέπεια τήν ἀπώλεια ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀνθρώπων σέ ὅλο τόν κόσμο καί στήν πατρίδα μας. Δυστυχῶς θρηνήσαμε καί θρηνοῦμε ἀκόμη θύματα, παρά τίς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καί τήν θυσιαστική διακονία τῶν ἱατρῶν καί τῶν νοσηλευτῶν.

Ἡ κοινωνική ἀποστασιοποίηση, ἡ ἀπομόνωση, ἡ σύγχυση, ἡ τρομοκρατία, ὁ φόβος, τό ἄγχος, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀβεβαιότητα, ὁ πανικός ἔχουν ἐπικρατήσει στήν καθημερινότητα τῶν ἀνθρώπων.

Πολλοί συμπολίτες μας βρίσκονται μπροστά στό φάσμα τῆς ἀνεργίας ἐξαιτίας τῶν οικονομικῶν ἐπιπτώσεων τῶν περιοριστικῶν (λόγω covid) μέτρων καί πολλές ἐπιχειρήσεις βιώνουν τίς τεράστιες συνέπειες ὀδηγούμενες σέ κλείσιμο.

Ποικίλα κοινωνικά προβλήματα προκαλοῦνται ἀπό τήν τεράστια ψυχολογική πίεση ὀδηγώντας στήν κατάθλιψη, τίς αὐτοκτονικές τάσεις, τήν ἔξαρση τῆς βίας καί τῆς ἐγκληματικότητας.

Σέ πολιτικό ἐπίπεδο βιώνουμε τήν συρρίκνωση τῶν ἐλευθεριῶν καί τῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, τήν παραβίαση καί καταπάτηση τοῦ Συντάγματος, τόν συγκεντρωτισμό στήν λήψη τῶν ἀποφάσεων, τήν ὑποβάθμιση τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἔργου, στοιχεῖα πού συνιστοῦν ἀπειλή γιά τήν ποιότητα τῆς Δημοκρατίας.

Κορυφαία ἐκδήλωση τοῦ συγκεντρωτισμοῦ, τοῦ αὐταρχισμοῦ καί τῆς ἐπιβολῆς ἀνελεύθερων ἐπιλογῶν στούς πολίτες συνιστᾷ, βεβαίως, καί ἡ ἐπιβολή τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐμβολιασμοῦ, πού τόσο πολύ ἔχει διχάσει τούς πολίτες, ἔχει ἐπιφέρει τεράστια σύγχυση καί διχαστασία, ἀπαράδεκτες διακρίσεις καί ἀποκλεισμούς.

Τραγικές, ὡστόσο, ἦταν οἱ συνέπειες καί στήν ἐκκλησιαστική ζωή τῶν πιστῶν ἐξαιτίας τῆς πρωτόγνωρης ἐπιβολῆς τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς λατρείας καί τῆς ἀπαράδεκτης, μανιώδους καί λυσσαλέας ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Θείας Κοινωνίας, βάλλοντας εὐθέως καί ἀπροκάλυπτα ἐναντίον τῆς θεότητος τοῦ Θεανθρώπου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Όλα αυτά τα φαινόμενα θά πρέπει, βεβαίως, νά τά προσεγγίζουμε μέσα καί από τήν πνευματική τους διάσταση, νά τά ἐρμηνεύουμε καί νά τά ἀντιμετωπίζουμε σύμφωνα μέ τόν νόμο καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιά ἕναν ὀρθόδοξο χριστιανό εἶναι δεδομένο ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἀπόλυτος Κύριος τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας. Τίποτε δέν μπορεῖ νά συμβεῖ στήν κτιστή πραγματικότητα, ἄν αὐτό δέν εἶναι στό σχέδιο καί τό θέλημα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἴτε τό κατ' εὐδοκίαν εἴτε τό κατά παραχώρησιν ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Ἡ πανδημία ὡς παιδαγωγία (ἐπιτίμιο-κανόνας)

Πολλές φορές, ἄλλωστε, ἔχουμε τήν παιδαγωγική ἐπέμβαση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἔχουμε κανόνες καί ἐπιτίμια ἀπό τόν Θεό, ὁ Ὅποιος ἐπιτρέπει ποικίλα δεινά (πανδημίες, πολέμους, λιμούς, σεισμούς κ.λπ.), ὥστε νά ὀδηγήσει τόν ἄνθρωπο στήν μετάνοια καί τήν ἐπαναφορά του ἀπό τήν ἀπιστία καί τήν ἀποστασία.

«Παιδεύσει σε ἡ ἀποστασία σου, καί ἡ κακία σου ἐλέγξει σε· καί γνῶθι καί ἰδέ, ὅτι πικρόν σοι τό καταλιπεῖν σε ἐμέ, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου· καί οὐκ εὐδόκησα ἐπί σοί, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου»¹. (Δηλ. Ἡ ἀποστασία σου ἀπό ἐμένα θά σέ τιμωρήσει καί ἡ κακία σου θά σέ ἐλέγξει καί θά σέ συγκλονίζει. Ἀπό αὐτά πού ὑφίστασαι, μάθε καί δές, ὅτι εἶναι πολύ πικρό γιά σένα, νά ἐγκαταλείψεις ἐμένα τόν Θεό σου καί προστάτη, λέγει Κύριος ὁ Θεός σου· ἔπαυσα νά σέ περιβάλλω μέ εὐμένεια καί προστασία).

Στό σημεῖο αὐτό ἔχουμε χρέος νά ἀποκαταστήσουμε τήν ἀλήθεια καί νά δηλώσουμε χωρίς ὑποπτες περιστροφές ὅτι αὐτό πού κατά κόρον τονίζεται ἀπό πολιτικούς καί ἐκκλησιαστικούς ἀκόμη παράγοντες: «πάνω ἀπό ὅλα ἡ ὑγεία», ἀποτελεῖ ἐπικίνδυνη πλάνη ἐπί τῆς ὁποίας ἐδράζεται ὅλο τό σύγχρονο ἀφήγημα τῆς ἀθέου ἀγαπολογίας καί ἐπίπλαστης φιλανθρωπίας. Ὅχι, ἡ σωματική ὑγεία δέν εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα. Δέν εἶναι τό πρότιστο ἀγαθό. Πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ ἀγιασμός τοῦ ὅλου ἀνθρώπου καί ἡ χαρισματική θέωσή του. Πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ ἔνωση του μέ τό ὕψιστο ἀγαθό πού εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός καί μάλιστα μέ ὁποιοδήποτε κόστος· ἀκόμα καί μέ τό «ὑψιστο», τήν σωματική ὑγεία.

Γιατί μπορεῖ νά ἔχουμε σωματική ὑγεία καί νά εἴμαστε μέσα στήν Ἐκκλησία, μέ τήν ζωή μας, ὅμως, νά εἴμαστε οὐσιαστικά ἐκτός Ἐκκλησίας, ἀφοῦ εἴμαστε ἐν ἀποστασία καί ὄχι ἐν μετάνοια.

Ὅ,τι συμβαίνει, ἄλλωστε, στίς μέρες μας δέν εἶναι παρά τά σημεία τῆς σύγχρονης ἀποστασίας μας. Εἶναι τά ἀπότοκα τῆς ἀνομίας καί τῆς ἁμαρτίας πού

¹ *Ἱερμ.* 2, 19

* Τά κείμενα καί οἱ μεταφράσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης προέρχονται ἀπό τήν ἔκδοση^(*) τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήνα 1992, ἐνῶ αὐτά τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπό τήν ἔκδοση τῆς ἀδελφότητος Θεολόγων «Ἡ Ζωή», ὑπό Ἰωάννου Κολιτσάρα, Ἀθήνα 1991.

ένεργεῖται καί πού γνωρίζει τεράστια ἔξαρση καί ἔνταση στήν ἐποχή μας καί μᾶς φέρνει ἀντιμέτωπους μέ μία πρωτοφανή καί πολύπλευρη κρίση καί μία ιδιαίτερα ὀδυνηρή πραγματικότητα. Μία πραγματικότητα γεμάτη διλήμματα καί ἀδιέξοδα, γεμάτη σύγχυση καί διχοστασία, ἀμφιβολία καί ὀλιγοπιστία, πού συνοδεύεται ἀπό τό πλεόνασμα τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἔκπτωσης, τῆς ἀπαξίας καί τῆς διαφθορᾶς σέ προσωπικό καί συλλογικό ἐπίπεδο.

Μᾶς λέγει χαρακτηριστικά ὁ Μ. Βασίλειος: *«Διά ταῦτα νόσοι πόλεων καί ἐθνῶν, ἀέρων ἀύχμοι καί ἀφορίαί γῆς καί αἱ κατά τόν βίον ἐκάστῳ τραχύτεραι περιπτώσεις τῆς κακίας τήν αὔξησιν περικόπτουσαι. Ὅστε τά τοιαῦτα κακά παρά Θεοῦ γίνεται, τῶν ἀληθινῶν κακῶν τήν γένεσιν ἐξαιροῦντα... Ἀναιρεῖ τοίνυν τό κακόν ὁ Θεός, οὐχί δέ τό κακόν ἐκ τοῦ Θεοῦ»². (Δηλ. Γι' αὐτό τό λόγο [συμβαίνουν] οἱ ἀρρώστιες τῶν πόλεων καί τῶν ἐθνῶν, οἱ ξηρασίες τῶν ἀέρων καί οἱ ἀκαρπίες τῆς γῆς καί οἱ ἀκόμη πιό σκληρές περιστάσεις στή ζωή τοῦ καθενός πού περικόπτουν τήν αὔξησιν τῆς κακίας. Ὅστε ὅλα τά κακά αὐτά πού παραχωροῦνται ἀπό τόν Θεό, ἀφαιροῦν τήν αἰτία τῆς δημιουργίας τῶν πραγματικῶν κακῶν... Ὁ Θεός λοιπόν καταστρέφει τό κακό καί τό κακό δέν προέρχεται ἀπό τόν Θεό).*

Γιά νά μπορέσουμε, λοιπόν, νά ἀντιληφθοῦμε καί νά ἐρμηνεύσουμε σωστά τούς μεγάλους αὐτούς πειρασμούς καί τίς δοκιμασίες πού ὁ Θεός παραχωρεῖ, θά πρέπει νά ἀναζητήσουμε καί νά ἐστιᾶσουμε στήν «αὔξησιν τῆς κακίας» καί τήν αἰτία τῶν πνευματικῶν κακῶν, τά ὅποια καί ἐπισείουν τά βαρύτερα δεινά πού βιώνουμε.

Γι' αὐτό καί δέν θά πρέπει νά ἐφησυχάζει κανείς, ἀλλά νά ἀνησυχεῖ σοβαρά ὄχι τόσο γιά τό πνεῦμα κατάρρευσης καί σήψης τῆς ἐποχῆς μας, ὅσο γιά τήν προβολή καί νομιμοποίηση αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ὡς κάτι τό φυσικό καί ἐπομένως ἀξιόπρακτο. Βέβαια, ἡ ἁμαρτία πάντοτε ὑπῆρχε. Σήμερα, ὅμως, λαμβάνει ἐπίσημη μορφή καί θεσμικό χαρακτήρα. Δέν ἐπιτελεῖται μυστικά, δέν θεωρεῖται πώση, ἀλλά καύχησις καί τιμή! Ἔχουμε, ἔτσι, τό πέρασμα ἀπό τήν ἀνομία στήν ἀποστασία.

Ἡ ἀποστασία ὡς προδρομικό φαινόμενο τοῦ Ἀντιχρίστου

Στό σημεῖο αὐτό θεωροῦμε ἀπαραίτητη μία πολύ σύντομη ἀναφορά στό θέμα τῆς ἀποστασίας, πῶς αὐτή διαφοροποιεῖται ἀπό τήν ἀνομία καί τήν ἐσχατολογική διάστασή της, ὡς προδρομικῆς κατάστασης τοῦ Ἀντιχρίστου.

Στήν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή του, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στήν ἀποστασία ὡς σημεῖο ἐλεύσεως τῶν ἐσχάτων, ὡς προδρομικό σημεῖο τοῦ

² Μ. Βασιλείου, *Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός*, PG 31, 338D, ΕΠΕ 7, σελ.101

Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀπόστολος ἀπευθύνεται στους Θεσσαλονικεῖς καί τούς διαβεβαιώνει ὅτι δέν θά γίνει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου «ἐάν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας» (Β΄ Θεσ. 2, 3) (δηλ. ἐάν δέν ἔρθῃ πρῶτα ἡ ἀποστασία καὶ φανερωθεῖ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας)· καὶ συμπληρώνει ὅτι «τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας» (Β΄ Θεσ. 2, 7) (δηλ. διότι ἡ ἀνομία ἤδη ἐνεργεῖ μυστικά).

Χρονικά, λοιπόν, προηγεῖται ἡ ἀνομία, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται καὶ ἐπεκτείνεται κατὰ τρόπο ἀκόμη μυστικό («μυστήριον»), ὥστε νά μὴν εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου φανερή. Στὴν περίοδο τῆς ἀνομίας ὁ διάβολος ἐνεργεῖ συγκεκαλυμμένα. Στὴν περίοδο τῆς ἀποστασίας, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τὴν ἀνομία, ὁ διάβολος πλέον ἐνεργεῖ φανερά. Ἡ ἀποστασία, λοιπόν, θά εἶναι μία ἀποκάλυψη τῆς ὑπάρχουσας ἀνομίας, θά εἶναι ἡ ὀλοκλήρωση, ἡ πληρότητα τῆς ἀνομίας.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Μπριαντσανίνωφ παρατηρεῖ ὅτι:

«Ὁ ἀντίχριστος θὰ ἔλθῃ στὸν καιρὸ του· τὴν ἐποχὴ πρὸς τοῦ καθωρίσθη. Θὰ προηγηθῇ μιὰ γενικὴ ἀποστασία. Τὸ μέγιστο μέρος τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν χριστιανικὴ πίστη. Ἡ ἀποστασία θὰ εἶναι τὸ προστάδιο. Θὰ προετοιμάσῃ τὸν κόσμον νὰ δεχθῇ τὸν ἀντίχριστο... Ὁ ἀντίχριστος θὰ εἶναι ἀπόλυτα εὐθυγραμμισμένος μὲ τὴν γενικὴ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κατεύθυνση τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του»³.

Ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἀνομίας, δηλαδή ἡ ἀποστασία, στίς μέρες μας εἶναι πραγματικά χαρακτηριστικὴ. «Ἡ ἀνομία, πράγματι, δέν κρύβεται, ἀλλὰ διαφημίζεται. Σέ ἐπίπεδο ἠθικῆς ἡ ἀνομία ἔχει γίνει μεταφορικά καὶ κυριολεκτικά νόμος. Ὁ καθένας προτρέπεται νά κάνει ὅ,τι ἐπιθυμεῖ χωρὶς φραγμούς, ἐνοχές καὶ ἀναστολές... Σέ νομικὸ ἐπίπεδο, ἡ νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων, τῆς πορνογραφίας καὶ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅπως καὶ ἡ προώθηση τῆς εὐθανασίας, εἶναι χαρακτηριστικὰ παραδείγματα αὐτῆς τῆς τάσης. Μιλᾶμε γιὰ ὑπέρβαση τῶν ὁρίων ὄχι ἀπλᾶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ἀλλὰ καί, γενικότερα, τῆς κατὰ συνείδησιν ἠθικῆς, τῆς ἠθικῆς μέ βάση τὸ κοινὸ περί καλοῦ καὶ δικαίου αἴσθημα»⁴. Ὅμως, ἐπειδὴ ἀκριβῶς μετακινήσαμε αὐτὰ τὰ ὅρια, γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔχουμε καὶ θά ἔχουμε φοβερὲς ἐπιπτώσεις, ἀνάλογες μὲ αὐτές πού βιώνουμε σήμερα.

Ἔχουμε φτάσει, δυστυχῶς, στό σημεῖο, ὅπου ἡ ἀρετὴ χλευάζεται ὡς ὀπισθοδρομικὴ, ἐνῶ ἡ ἀμαρτία ἐπαινεῖται· ἡ ἠθικὴ καταπατᾶται ὡς ἀναχρονιστικὴ, ἐνῶ ἡ ἀνηθικότητα προβάλλεται καὶ ἐπιβάλλεται ὡς πρόοδος· ἡ τιμιότητα ἀπορρίπτεται ὡς ἀναποτελεσματικὴ, ἐνῶ ἡ παρανομία τείνει νά καταστεῖ κοινὸς τόπος. Φτάσαμε στό σημεῖο τὸ ἀφύσικο νά θεωρεῖται ὡς φυσιολογικὸ καὶ

³ Ἅγιος Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ, *Θαύματα καὶ σημεῖα*, Ἰ. Μ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα 2000, σελ. 13

⁴ Βασιλείου Ταμιωλάκη, *Ἡ διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν Ἀντίχριστο-Συμβολὴ στὴν Ὁρθόδοξη ἐσχατολογία*, Θεσσαλονίκη 2012, σελ. 193

τό παραβατικό ως νόμιμο· ή παραδοχή τοῦ φυσιολογικοῦ καί παραδεδομένου νά θεωρεῖται ρατσισμός.

Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα ὄλων ή θεσμική ἀναγνώριση καί καθιέρωση τῆς ὁμοφυλοφιλίας ως μίας ὄντολογικῆς καί φυσιολογικῆς κατάστασης τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους καί ή συνεχῆς προβολή της ως φυσικοῦ τρόπου ζωῆς καί ή παράλληλη διασφάλιση τῶν λεγόμενων δικαιωμάτων τῶν ΛΟΑΤΚΙ+ (Λεσβίες, Ὅμοφυλόφιλοι, Ἀμφιφυλόφιλοι, Τράνς, Κουήρ, Ἵντερσεξ)⁵. Αὐτή ή ἔσχατη ήθική ἐξαχρείωση, μέ κορυφαία τήν ὁμοφυλοφιλία, ὁ ἄκρατος εὐδαιμονισμός, ή ἄμετρη ὕλοφροσύνη, ή σαρκολατρία καί σαρκολαγνεία ἔχουν ἔντονο ἐσχατολογικό χαρακτήρα καί μᾶς ἀνάγουν στήν ἐκφυλη ζωή τῶν Σοδόμων καί τόν ἐφησυχασμό τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε. Σύμφωνα μέ τόν ἀψευδῆ λόγο τοῦ Κυρίου μας, ὅπως ἀκριβῶς ἔγινε τήν ἐποχή τοῦ Νῶε, ἔτσι θά γίνει καί κατά τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ: *«Διότι ὅπως συνέβη μέ τίς ἡμέρες τοῦ Νῶε, ἔτσι θά γίνει καί ή παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως δηλαδή στίς ἡμέρες πού προηγήθηκαν ἀπό τόν κατακλυσμό ἐξακολουθοῦσαν οἱ ἄνθρωποι νά τρῶνε καί νά πίνουν ἀσυλλόγιστα, νά νυμφεύονται καί νά παντρεύουν τά παιδιά τους, μέχρι ἐκείνη τήν ἡμέρα πού μπῆκε ὁ Νῶε στήν κιβωτό, καί δέν κατάλαβαν τίποτε, ὥσπου ἦλθε ὁ κατακλυσμός καί τούς ἀφάνισε ὅλους, ἔτσι θά γίνει καί ή παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»*⁶ (Ματθ. κδ' 37-39). Ὁμοίως δέ καί κατά τήν συντέλεια τῶν αἰώνων, θά γίνει ὅπως καί τίς ἡμέρες τῶν Σοδόμων: *«Θὰ συμβεῖ ὅ,τι ἔγινε καί κατά τίς ἡμέρες τοῦ Λῶτ. Καί τότε οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν, ἔπιναν, ἀγόραζαν, πωλοῦσαν, ἐφύτευαν, ἔκτιζαν χωρίς νά σκέπτονται καθόλου τόν Θεόν. Τήν ὥρα ὅμως πού ἔφυγε ὁ Λῶτ ἀπό τὰ Σόδομα, ἔβρεξε ἀπό τόν οὐρανὸ φωτιά καί θειάφι καί κατέστρεψε ὅλους. Ὅμοια μέ αὐτὰ θά συμβοῦν καί κατά τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας παρουσίας, πού θά φανεῖ μέ ὄλη του τήν δόξα ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου»*⁷ (Λουκ. ιζ' 28-30).

Ὅπως τονίζει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: *«Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. αἶ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τήν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, ὁμοίως τε καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς*

⁵ Η ἐπέκταση + ὑποδηλώνει τήν συμπερίληψη στήν κοινότητα καί ἄλλων ἀτόμων μέ μή προσδιορισμένη ταυτότητα φύλου, ὅπως Ἀσέξουαλ κ.ἄ. Τό Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 2021/2557(RSP) Ψήφισμά του ἀνακήρυξε τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσιὴ «ζώνη ἐλευθερίας γιὰ τοὺς ΛΟΑΤΚΙ». Τό Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο μέ τόν νόμο 4356/2015 καθιέρωσε τό σύμφωνο συμβίωσης μεταξύ ὁμοφυλοφίλων. Προγραμματίζεται δέ καί ή καθιέρωση πολιτικοῦ γάμου καί τό δικαίωμα υιοθεσίας παιδιῶν ἀπό ὁμοφυλικά ζευγάρια.

⁶ *«Ὅσπερ δὲ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ή παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ ἐγαμίζοντες, ἄχρι ἥς ἡμέρας εἰσηλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἦρεν ἅπαντας, οὕτως ἔσται καὶ ή παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου».*

⁷ *«Ὁμοίως καὶ ὡς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λῶτ. Ἦσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπόλουν, ἐφύτευον, ὠκοδόμουν, ἦ δὲ ἡμέρα ἐξῆλθεν Λῶτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεχεν πῦρ καὶ θεῖον ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἀπώλεσεν πάντας. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἔσται ἡ ἡμέρα ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀποκαλύπτεται».*

ἀπολαμβάνοντες» (Ρωμ. 1, 26-27). (Δηλ. Γιά τό λόγο αὐτό τούς παρέδωσε ὁ Θεός σέ πάθη ἀτιμωτικά, διότι καί οἱ γυναῖκες τους ἀντάλλαξαν τήν φυσική χρήση μέ τήν ἀφύσικη, ὁμοίως καί οἱ ἄνδρες, ἀφοῦ ἄφησαν τήν φυσική σχέση τῆς γυναῖκας, ἀναψαν ἀπό τίς ὀρέξεις τους μεταξύ τους, ὥστε ἀσελοῦν ἄνδρες μέ ἄνδρες, ἀπολαμβάνοντας ἔτσι ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο τήν ἀνταμοιβή τῆς πλάνης τους πού τούς ἄξιζε).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔλεγε χαρακτηριστικά γιά τό ἀμάρτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας: «Πάντα μὲν οὖν ἄτιμα τά πάθη, μάλιστα δέ ἡ κατά τῶν ἀρρένων ματία... Καί ὅπερ ἂν εἴποις ἀμάρτημα, οὐδέν ἴσον ἐρεῖς τῆς παρανομίας ταύτης... Οὐ γάρ οἱ θετοὶ μόνον, ἀλλά καί αὐτοὶ οἱ τῆς φύσεως ἀνατρέπονται νόμοι».⁸ (Ὅλα τά πάθη εἶναι ἄτιμα, πάνω ἀπ' ὅλα ὅμως ἄτιμο, ἀτιμότερο, εἶναι ἡ ὁμοφυλοφιλία. ...Ὅποιοδήποτε ἀμάρτημα καί ἂν ἀναφέρεις, δέν εἶναι ἴσο μέ αὐτήν τήν παρανομία, ἡ ὁποία ἀνατρέπει ὄχι μόνον τούς θετοὺς ἀνθρώπινους νόμους, ἀλλά καί τούς νόμους τῆς φύσεως).

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, στήν ἐρμηνεία τοῦ Κανόνα τῶν Χριστουγέννων, διασώζει μία μαρτυρία ἀπό τήν νύχτα τῶν Χριστουγέννων, πού φανερώνει τό πόσο μισητὴ εἶναι στά μάτια τοῦ Θεοῦ ἡ ἀμαρτία τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Γράφει συγκεκριμένα: «Τρίτον δέ καί τελευταῖον θαῦμα ἠκολούθησεν ἐν τῇ Χριστοῦ Γεννήσει· λέγει γάρ ἕνας Διδάσκαλος, ὅτι τήν νύκτα ἐκείνην, κατά τήν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Δεσπότης Χριστός, ἔστειλε πρῶτον ἕνα Ἄγγελον καί ἐθανάτωσεν ὅλους τούς ἀρσενοκοίτας, ὅπου ἦσαν εἰς τόν Κόσμον, καί ἔπειτα ἐγεννήθη, διά νά μή εὐρεθῆ τότε εἰς τήν γῆν μία τοιαύτη Θεομίσητος ἀμαρτία (παρά Ἱερωνύμῳ)»⁹.

Καί ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος ἐπεσήμανε τήν ἐσχατολογική διάσταση τῆς αὐξησης τῆς ὁμοφυλοφιλίας προλέγοντας ὅτι «ὅταν θά πολλύνει (δηλ. πληθυνθεῖ) ἡ ὁμοφυλοφιλία στοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς τότε πλησιάζει τό τέλος τῆς Ἰστορίας»¹⁰.

Ἐγραφε προφητικά ὁ μέγας δογματολόγος καί Ἅγιος τοῦ 20^{οῦ} αἰ., ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς: «Ὀλόκληρη ἡ δράση τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὄλων τῶν προδρόμων του, στό γένος τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἕνα στόχο: νά ἀνακηρύξει ὅλους τούς θείους νόμους, ὅλους τούς νόμους τοῦ Χριστοῦ κακοὺς, ἐπικίνδυνους, θανάσιμους γιά τόν ἄνθρωπο, γιά τό ἀνθρώπινο γένος. Γι' αὐτό ἐπιτάσσει νά

⁸ Ὁμιλία Δ', PG60, 416-417

⁹ Ἀγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐρμηνεία στόν Κανόνα τῆς Γεννήσεως, Ἐορτοδρόμιο, ἐκδ. Ὁρθ. Κυψέλη, σελ. 145

¹⁰ Βλ. σχ. π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου, Δευτερονόμιο, ὁμιλία 17^η «Τό φοβερό ἀμάρτημα, μέ τό ὅποιο θά ἔρθει τό τέλος τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ ἀρσενοκοιτία, δηλαδή ἡ ὁμοφυλοφιλία. Τά Σόδομα καί τά Γόμορρα εἶναι τύπος τοῦ μέλλοντος κόσμου καί τῆς καταστροφῆς του. Λέγει ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος: «Ὅταν θά πολλύνει ἡ ἀρσενοκοιτία πάνω στή γῆ, τότε θά καταστραφεῖ ὁ κόσμος καί θά ἔρθει ὁ Χριστός ξανά στή γῆ». Καί φοβᾶμαι πὼς ἡ ἀμαρτία αὐτή πλέον δέν γνωρίζει ὄρια. Καί ὅταν λέμε «ἀρσενοκοιτία», δέν ἐννοοῦμε μόνον ἄντρες μέ ἄντρες, ἀλλά εἶναι καί ὁ λεσβιασμός». Βλ. ἐπίσης, Μαρκᾶ Ἰωάννη, Ἡ ὁμοφυλοφιλία ὡς ἄρνηση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2018, σελ. 49

ἀπορριφθοῦν, νά ἀντικατασταθοῦν μέ ἄλλους νόμους, ἀντίθετου περιεχομένου καί ἀντίθετου νοήματος· τόν Χριστό νά τόν ἀντικαταστήσουμε μέ τόν Ἀντίχριστο, ὅλους τούς νόμους Του μέ τούς νόμους τοῦ Ἀντιχρίστου»¹¹.

Αὐτό, δυστυχῶς, τό συναντᾶμε στίς μέρες μας μέ τά ἀλλεπάλληλα ἀνήθικα, ἀντιεκκλησιαστικά, ἀντιευαγγελικά καί ἀντίθετα νομοθετήματα πού ψηφίζονται τά τελευταῖα χρόνια ἀπό τό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο. Καί ὅλα αὐτά σχεδόν ἀδιαμαρτύρητα, χωρίς καμμία ἀντίδραση ἀπό θεσμικούς φορεῖς, ἀκόμη καί ἐκκλησιαστικούς, παρά μόνον ἀπό μεμονωμένα πρόσωπα καί ἐλάχιστες συλλογικότητες, καθώς ἔχουν ἀμβλυνθεῖ οἱ συνειδήσεις καί ἔχουν καμφθεῖ οἱ πνευματικές ἀντιστάσεις καί τά ἀντισώματα τοῦ λαοῦ μας. Ἔχει ὑποβαθμισθεῖ καί ἀλλοιωθεῖ ἡ πίστη του, ἀλλά καί ἡ φιλοπατρία του. Ἔχει ἐκκοσμικευθεῖ, ἔχει συνηθίσει καί ἔχει ἀποδεχθεῖ τίς πρακτικές αὐτοῦ τοῦ συγκεκριμένου ἀντίθεου, ἀντίχριστου καί ἀντιευαγγελικοῦ τρόπου ζωῆς, τόν ὁποῖο καί ἀκολουθεῖ ἄβουλα καί ἄκριτα.

Μᾶς ἐπισημαίνει καί πάλι ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς:

«Ὅταν οἱ ἄνθρωποι συνειδητά καί ἐπίμονα δέν θέλουν τόν μόνο καί ἀληθινό Θεό καί δέν τόν ὑπηρετοῦν, τότε ὁ Θεός “ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν” τούς παραδίδει “εἰς ἀδόκιμον νοῦν”. Καί ἔτσι πιστεύουν στά ψεύδη καί μέ τόν “ἀδόκιμο” νοῦ τούς δικαιολογοῦν καί ὑπερασπίζονται αὐτήν τήν πίστη τους στό ψεῦδος καί τήν ζωή μέσα σέ τοῦτο τό ψεῦδος δημιουργώντας ὀλόκληρες φιλοσοφίες καί συστήματα ψεύδους. **Μέσα σέ ὅλα αὐτά ὁ Θεός δέν ἀσκεῖ καμμία βία ἐπί τῆς ἐλευθερίας τους, οὔτε καί τούς ἐπιβάλλει τήν ἁμαρτία, τό κακό, τόν θάνατο, τόν διάβολο.** Τούς ἀφήνει μόνον “ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν”. Στήν πραγματικότητα αὐτό ἀποτελεῖ τήν φοβερότερη πτώση τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος: ὁ θεοειδής νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, δημιουργημένος νά πιστεύει στήν Αἰώνια Ἀλήθεια, στόν Θεό καί νά ζεῖ μέ Αὐτόν, καταλήγει νά πιστεύει στό ψεῦδος καί νά ζεῖ σ’ αὐτό, νά τό δικαιολογεῖ καί νά τό θεωρεῖ τό αἰώνιο βασίλειό του, τήν ἀλήθεια του»¹².

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτάνει, ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Θεό καί τότε ἔρχεται ὁ διάβολος, ὁ μισάνθρωπος καί ἀνθρωποκτόνος καί κυριεύει καί καταδυναστεύει τήν ψυχή καί τήν ζωή του. Ὁ Θεός, ὅμως, σέβεται τό αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου, πού ὁ ἴδιος τοῦ χάρισε. Γιά τόν λόγο αὐτό καί κάθε πράξη καταπίεσης καί ἐξαναγκασμοῦ -ἀνάλογη μέ αὐτή πού βιώνουμε μέ τό πρόσχημα τῆς πανδημίας- δέν εἶναι κατά Θεόν.

Στίς μέρες μας συντελεῖται συντριπτικά ἓνα βίαιο ἀναποδογύρισμα. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀρνεῖται τόν προορισμό του, πού εἶναι νά γίνει θεός κατά

¹¹ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Τσέλιε (Πόποβιτς), *Δογματική, Ὁρθόδοξη Φιλοσοφία τῆς Ἀλήθειας*, ἔκδ. Ἱερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου, Ἅγιον Ὄρος 2019, σελ. 969

¹² Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Τσέλιε (Πόποβιτς), *ὁ.π.*, σελ. 978

χάριν· διαστρέφει και αντιστρέφει τον προορισμό του και αναζητᾶ την αυτονομημένη ισοθεΐα, νά γίνει θεός «δίχα Θεοῦ και πρό Θεοῦ και οὐ κατά Θεόν». ¹³ (Δηλ. χωρίς Θεό και πρὶν ἀπὸ τὸν Θεό και ὄχι κατά Θεόν).

Ἡ ἄρνηση τοῦ Θεανδρικοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ μας (τέλειος Θεός και τέλειος ἄνθρωπος) εἶναι ἡ «νέα πτώση», ἡ πτώση τοῦ «νέου τύπου ἀνθρώπου», τοῦ ἀνθρώπου τῆς Νέας Ἐποχῆς. Εἶναι ὁ ὑποβιβασμός ἀπὸ τὴν θεανθρωπότητα στὴν ἀνθρωπότητα, τὸ πέρασμα στὴν Νέα Ἐποχή ἢ τὴν Ἐποχή τοῦ Ἀνθρώπου, ὅπως ἀλλιῶς λέγεται, τοῦ νέου, δηλαδή, αὐτοθεοποιημένου ἀνθρώπου! Εἶναι ἡ ἐκούσια ὑπαγωγή τοῦ ἀνθρώπου στὴν κατάσταση τῆς πτώσεως και τὰ συμπαρομαρτοῦντα της.

Ἡ οἰκολογική καταστροφή ὡς σημεῖο τῶν ἐσχάτων

Ἡ πτώση τοῦ ἀνθρώπου συμπαράσχει και ὀλόκληρη τὴν κτίση: «Πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει και συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν». (Ρωμ. η´ 22) (Δηλ. ὀλόκληρη ἡ πλάση στενάζει και συμπάσχει μέχρι σήμερα). Ὁ μετὰ τὴν πτώση ἄνθρωπος βιώνει τὴν διατάραξη τῶν σχέσεων του με τὸ συνάνθρωπό του, ἀλλὰ και με ὀλόκληρη τὴν κτίση. Κι αὐτὸ γιατί ἡ ὀμαλή συνύπαρξή τους στηριζόταν στὴν ἀγαπητική σχέση και κοινωνία πού εἶχε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος με τὸ Θεό, τὴν ὀποία διέκοψε με τὴν παρακοή του στὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Οἱ συνέπειες τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐκ τούτου, δέν περιορίστηκαν μόνο στό ἀνθρώπινο γένος, ἀλλὰ ἐπεκτάθηκαν στὴν ἄλογη φύση και στά ἄλογα ζῶα.

Ἡ κυριαρχική ἐξουσία ἐπὶ τοῦ κτιστοῦ κόσμου, πού δῶρησε ὁ Θεός στὸν ἄνθρωπο ὀρίζοντάς τον φύλακα και διαχειριστὴ τοῦ παραδείσου, διαστρέφεται σέ ἐγκληματική ἐπέμβαση και ἐκμετάλλευση τῆς φύσεως -στό ὄνομα τῆς ἀναπτύξεως και τῆς προόδου- με ὀλέθριες και μὴ ἀναστρέψιμες συνέπειες για τὸ περιβάλλον, ἀλλὰ και για τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο, πού ἀπὸ προστάτης γίνεται δυνάστης τῆς φυσικῆς δημιουργίας. Ὁ ἀνθρωποκεντρικός χαρακτήρας τῶν παρεμβάσεων του και ἡ ἐπιβολή τῆς κοσμικῆς κυριαρχίας του ὀδήγησε στὴν κατάχρηση τῶν ὕλικῶν ἀγαθῶν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ δεινὰ, πού μᾶς πλήττουν ὀλοένα και πὶό συχνά, δέν εἶναι παρά ἡ ἔκφραση τῶν στεναγμῶν τῆς κτίσεως ἐξαιτίας τῆς παρά φύσιν ζωῆς τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός, λοιπόν, δέν δίνει τίς πληγές, ἀλλὰ παραχωρεῖ νά ἔρθουν αὐτές, ὅταν ὁ ἄνθρωπος με ὑπερφίαλο ἐγωισμό και ἀλαζονεία ὑπερβαίνει τὰ ὄριά του. Οὐσιαστικά, δηλαδή, ὁ Θεός δέν εἶναι τιμωρός, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτοτιμωρεῖται με βάση τίς ἐπιλογές του.

¹³ Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, *Περὶ Διαφόρων Ἀποριῶν*, Φιλοκαλία Νηπτικῶν και Ἀσκητικῶν, σελ. 194

Δέν είναι τυχαίο, λοιπόν, ότι πρόσφατες έπιστημονικές έρευνες, όπως αυτή που καταγράφεται στα ΑΡΧΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ 2020 σχετικά με τον ρόλο της κλιματικής αλλαγής στην εμφάνιση και εξάπλωση του νέου κορωνοϊού και υπογράφουν οι Χ.Β. Γελαδάρης, Έ.Β. Γελαδάρης, Έ.Α. Ανδρεάδης, Ν. Βαλλιάνου, Σ.Π. Ντουράκης, καταδεικνύουν ότι ή εμφάνιση και εξάπλωση της θανατηφόρου λοιμώξεως είναι συνέπεια της οικολογικής ανισορροπίας, της αυξημένης ατμοσφαιρικής ρύπανσης και της υπερθέρμανσης του πλανήτη, σε συνδυασμό με την κατάρρευση των φυσικών οικοσυστημάτων που οδήγησαν στην αναπόφευκτη μετακίνηση ζώων σε νέες (άστικές) περιοχές και την έπαφή τους με άλλα ζώα, τά όποια υπό φυσιολογικές συνθήκες δέν θά συναντούσαν. Συνέπεια όλων αυτών είναι ή εμφάνιση νέων ιών και μικροβίων, ή ή επανεμφάνιση αρχαίων μικροοργανισμών, για τούς όποιους ό άνθρωπος όργανισμός δέν διαθέτει «άμυνες»¹⁴.

Παράλληλα διατυπώνεται και ή άποψη ότι ό COVID-19 άποτελεί προϊόν έργαστηριακής κατασκευής. Ίσως νά έχει σοβαρούς λόγους ό Π.Ο.Υ. που ζητά επανειλημμένα περαιτέρω διερεύνηση πιθανής προελεύσεως του κορωνοϊού από έργαστήριο της Γιουχάν στην Κίνα.

Πάντως και στίς δύο περιπτώσεις προέλευσης του COVID-19 (φυσική ή έργαστηριακή) ό κοινός παρονομαστής είναι ή υπέρβαση των όρίων εκ μέρους του ανθρώπου και ή βίαιη παρέμβασή του στην κτίση.

Άρνηση συσχηματισμού με την αντίθεση Νέα Έποχή

Όλη ή έποχή μας, άλλωστε, χαρακτηρίζεται και κυριαρχείται από έναν τεράστιο παραλογισμό, μιά ανισορροπία, μιά αντιστροφή και διαστροφή των πάντων. Καθημερινά βρισκόμαστε, όλοένα και περισσότερο, αντιμετώπι με τό όξύμωρο και τό αντιφατικό. Άμφισβητείται και αντιστρέφεται και αυτό τό ίδιο τό αυτόνοητο, ή κοινή λογική, τό αντικειμενικά ισχύον και τό κοινώς άποδεκτό (αυτό που στίς μέρες μας άποκαλείται πολιτική όρθότητα!). Η άλήθεια σχετικοποιείται, ό παραλογισμός καθίσταται κοινή λογική, ή κατάπτωση των ήθων και των άξιων ύψώνεται σε υπεραξία και ή άπαξίωση ανάγεται σε κοινωνική καθιέρωση και προβολή. Τό παρά φύσιν αντιμετωπίζεται ως φυσιολογικό φαινόμενο και άνακαλύπτει συνεχώς νέους δρόμους υπερβολής και παραποιήσεως του φυσικού.

Κυριαρχεί παντού ή διαβρωτική άμφισβήτηση, ή συνολική άπαξίωση και άπόρριψη των πάντων. Ζοϋμε στην «Νέα Έποχή» της σύγχυσης, της πλάνης, της άποστασίας και της άμετανοησίας· μιά έποχή άθεΐας, αντιθεΐας, σατανολατρίας,

¹⁴ Χ.Β. Γελαδάρη, Έ.Β. Γελαδάρη, Έ.Α. Ανδρεάδη, Ν. Βαλλιάνου, Σ.Π. Ντουράκη, *Ό ρόλος της κλιματικής αλλαγής στην εμφάνιση και εξάπλωση του νέου κορωνοϊού*, ΑΡΧΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ 2020, 37(5):704-707

αυτονομημένης ισοθεΐας και αυτοθεοποίησης. Ζούμε στην εποχή μιᾶς εκπληκτικῆς ἐπιστημονικῆς και τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης, πού ὀδήγησαν τόν ἄνθρωπο στην θεοποίηση τῆς λογικῆς του, τῆς ἐπιστήμης του και τῶν φυσικῶν του δυνατοτήτων. Γι' αὐτό και σήμερα «εὐαγγελίζονται» τήν «ἀναβάθμιση» τοῦ ἀνθρώπου σέ γενετικό, ψηφιακό και μηχανικό ἐπίπεδο, δημιουργώντας ἕνα cy-borg, ἕναν «κυβερνο-οργανισμό» πού «θά ἐπεκταθεῖ ἀκόμη και στό σύμπαν»!

Ἔχουμε τήν ἀντιστροφή τῆς δημιουργικῆς και γνωστικῆς ικανότητος πού χάρισε ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο, ὁ Ὅποιος «ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ»¹⁵ (δηλ. ὁ Θεός ἔδωσε στους ἀνθρώπους τήν ἰατρική ἐπιστήμη, ὥστε νά δοξάζεται μέ τά θαυμαστά ἔργα Του). Μέ τήν «Νέα Ἐπιστήμη» ὁ ἄνθρωπος σφετερίζεται τήν Γνώση, τήν Σοφία και τήν Δόξα τοῦ Θεοῦ και αὐτοανακηρύσσεται σέ ἀπόλυτη και μοναδική αὐθεντία, ἀρνούμενος τόν Δημιουργό του.

Δέν εἶναι, ἄλλωστε, τυχαῖο ὅτι σύγχρονοι ἐπιστήμονες, μέ ἀφορμή τόν κορωνοϊό, ἀντιστρατεύονται τήν Ἐκκλησία και ὄχι μόνον δέν δοξάζουν τό Ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τό βλασφημοῦν και τό ὑβρίζουν. Αὐτούς τους ἐπιστήμονες και αὐτή τήν ἐπιστήμη καλούμαστε νά ἐμπιστευθοῦμε;

Ἐξάλλου, ὁ ἀρχαιοελληνικός σοφός λόγος διδάσκει: «πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης και τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται»¹⁶.

Σύμφωνα μέ τό ἀψευδές στόμα τοῦ Κυρίου μας, «**Ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὃς τήν ἐλπίδα ἔχει ἐπ' ἄνθρωπον και στηρίζει σάρκα βραχίονος αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν, και ἀπό Κυρίου ἀποστή ἡ καρδιά αὐτοῦ. ...και εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος, ὃς πέποιθεν ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, και ἔσται Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ. ...ἴασαί με, Κύριε, και ἰαθήσομαι. σῶσόν με, και σωθήσομαι. ὅτι καύχημά μου σὺ εἶ**» (Ἱερ. 17, 5,7,14)¹⁷.

Ὁ ἄμετρος ἀτομισμός και ἡ ἐγωκεντρικότητα, ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στίς ἀτομικές δεξιότητες και τά ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα, ἀποκομμένα ἀπό τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομοῦν ἕναν νέο πύργο τῆς Βαβέλ (Βαβέλ στά ἑβραϊκά σημαίνει σύγχυση). **Φανερώνουν ὅτι τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀντίθετο μέ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.**

Ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν Πεντηκοστή ἀντέστρεψε τά ἀποτελέσματα τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ (Βλ. Γέν. 11, 7). Μᾶς τό περιγράφει αὐτό τό Κοντάκιο τῆς ἐορτῆς: «Ὅτε καταβὰς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ

¹⁵ Σοφία Σειράχ 38, 6

¹⁶ Πλάτων, Μενέξενος 246e 7–a 2

¹⁷ Μετάφραση: «Ἐπικατάρατος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, πού ἔχει τίς ἐλπίδες του σέ ἄλλο ἄνθρωπο και στηρίζει τήν ἀδυναμία του σ' αὐτόν, ἐνῶ ἡ καρδιά του ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν Κύριο. Ἐξ ἀντιθέτου, εὐλογημένος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει στηρίζει τήν πεποίθησή του στόν Κύριο και ἡ ἐλπίδα του εἶναι ὁ Κύριος. Θεράπευσέ με, Κύριε, ἀπό τίς σωματικές και ψυχικές ἀσθένειες και θά θεραπευθῶ, σῶσε με και θά σωθῶ, διότι σὺ εἶσαι τό καύχημά μου».

“Υψιστος· ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντα ἐκάλεσε, καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα»¹⁸. Ἡ Πεντηκοστή στάθηκε διορθωτικὴ τῆς ἀλαζονείας τῶν ἀνθρώπων πού ἀποπειράθηκαν νά ὑψώσουν τὸν πύργο τῆς Βαβέλ. Καί ὁ σημερινὸς σαρκικὸς ἄνθρωπος ἀπορρίπτει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιχειρεῖ **μέσω τοῦ ἄκρατου καὶ ἰσοπεδωτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς πανθησκείας, τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ τῆς ὁμογενοποίησης νά ἐδραιώσει μία νέα Βαβέλ.**

Αὐτὴ ἡ νέα Βαβέλ, ἡ «Νέα Ἐποχὴ», ὑπάρχει καὶ δραστηριοποιεῖται στοὺς ἀντίποδες τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ σωτηριολογικοῦ Του ἔργου. Ἀρνεῖται καὶ ἀντιμάχεται τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Περιθωριοποιεῖ καὶ ἀπορρίπτει τὸν Θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τὴν Παναγία μας, τοὺς Ἁγίους μας καὶ ὅλους ὅσοι ἀγωνίζονται νά ἐπιτύχουν τὸν ἁγιασμό τους, τὴν θέωσή τους, δηλαδή τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Χριστοῦ.

«Πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, **ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι**· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ ἀντιχρίστου ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη» (Α΄ Ἰω. 4, 3). (Δηλ. Κάθε πνεῦμα, τὸ ὁποῖο δέν ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦρθε ὡς ἄνθρωπος, δέν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀντιχρίστου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔχετε ἀκούσει ὅτι ἔρχεται, καὶ τώρα εἶναι ἤδη στὸν κόσμο).

Παρακολουθοῦμε, λοιπόν, τὴν διαμόρφωση μίας παγκόσμιας πραγματικότητας **πού ΔΕΝ εἶναι κατὰ Θεόν**. Μὲ αἰχμὴ τοῦ δόρατος τὴν πανδημία καὶ προμετωπίδα τὴν ἐπιβολὴ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐμβολιασμοῦ, ἐνισχύεται καὶ ἐδραιώνεται ἓνα παγκόσμιο συγκεντρωτικὸ σύστημα ἐξουσίας καὶ ἐλέγχου. Ὅσοι ἀρνοῦνται νά προσχωρήσουν καὶ νά ὑπηρετήσουν τὸ σύστημα αὐτὸ ἀπειλοῦνται μὲ ἓναν πολὺπλευρο κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ ἀποκλεισμό.

Αὐτὸ τὸ συγκεντρωτικὸ σύστημα ἐλέγχου καὶ ἐξουσίας, ἄλλωστε, ἐδῶ καὶ δεκαετίες, ἀποδομεῖ τὴν ἐλληνικὴ κοινωνία. Ἐνδεικτικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τῆς ὀργανωμένης καθοδήγησης τοῦ πληθυσμοῦ νά ἐγκαταλείψει τὴν ὑπαιθρο καὶ νά ἐγκατασταθεῖ μαζικὰ στὶς ἀστικές περιοχὲς καὶ τίς μεγάλες πόλεις. Ἡ ἐγκατάλειψη αὐτὴ ἐπέφερε τὴν κατάργηση τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, τὸν μαρασμὸ τῆς ἀγροτικῆς καὶ ζωικῆς παραγωγῆς καὶ τὴν ἀποκοπὴ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν γῆ τους¹⁹. Ὁ στόχος, βεβαίως, δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν αὐξανόμενη μείωση τῆς

¹⁸ Ἑρμηνευτικὴ ἀπόδοση: Ὅταν, στὸν Πύργο τῆς Βαβέλ, οἱ ἄνθρωποι ὑπερηφανεύτηκαν, ὁ Ὑψιστος Θεὸς κατέβηκε καὶ προκάλεσε σύγχυση τῶν γλωσσῶν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ἀνθρωπότητα διαιρέθηκε σὲ διάφορα ἔθνη. Ὅταν ὅμως μὲ τὴν Πεντηκοστή ὁ ἴδιος Κύριος διαμοίρασε τίς πύρινες γλώσσες τοῦ Ἁγ. Πνεύματος στοὺς Ἀποστόλους, κάλεσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νά ἐνωθοῦν καὶ νά ἀποτελέσουν μιά ἀγαπημένη οἰκογένεια. Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς μὲ μιά καρδιά ὑμνολογοῦμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

δυνατότητας παραγωγικής και οικονομικής αυτάρκειας τῶν ἀνθρώπων καί τήν συνεχή ἐξάρτησή τους ἀπό τούς πολιτικούς καί ἀπό τούς μισθοῦς καί τά ἐπιδόματα πείνας. Προέτρεπε προφητικά ὁ Ἅγιος Παῖσιος: «Γι' αὐτό, ἂν φροντίσει κανεῖς νά ζεῖ ἀπό τώρα ἀπλά, λιτά, θά μπορεῖ νά ζήσει ἐκεῖνα τά χρόνια. Νά ἔχει κανένα χωραφάκι, γιά νά μπορεῖ νά καλλιεργήσει λίγο σιτάρι, πατάτες. Νά βάλει λίγα ἐλαιόδενδρα, καί τότε μέ κανένα ζῶο, καμμία κατσίκα, λίγες κότες θά μπορεῖ νά ἀντιμετωπίσει τίς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειάς του»²⁰.

Ἡ κατάσταση γίνεται ὀλοένα καί πιό ἐπικίνδυνη γιά τίς ἐλευθερίες τῶν πολιτῶν. Ὁ περιορισμός τῆς πανδημίας καί τά ἀνάλογα περιοριστικά μέτρα ἐλέγχου πού συνεπάγεται εἶναι τό πρόσχημα καί ταυτόχρονα ἡ συνιστώσα ὅλων τῶν δυνάμεων πού λειτουργοῦν γιά τήν ὁμογενοποίηση τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν, τήν ἀποδυνάμωσή τους, τήν καταστολή καί τόν ἔλεγχό τους. Εἶναι ὁ καταλύτης γιά τήν ὑπαγωγή καί τήν ἀφομοίωσή τους στό «σύστημα». Εἶναι ἡ αἰχμή τοῦ δόρατος στήν φαλκίδευση τῶν ἐλευθεριῶν τους, στήν δίωξη τῶν δραστηριοτήτων τους, στήν ἐνοχοποίηση τῶν φρονημάτων τους καί στήν τελική χειραγώγησή τους καί τήν ὑποδούλωσή τους. Στήν ἴδια λογική, ἀκολουθεῖ συντομότατα ἡ καθιέρωση τοῦ Προσωπικοῦ Ἀριθμοῦ (Π.Α.), πού θά ἀντικαταστήσει τόν ΑΦΜ καί τόν ΑΜΚΑ καί θά ἐνταχθεῖ στίς νέες ταυτότητες (κάρτα πολίτη) μέ μικροτσιπ RFID²¹.

Πῶς θά μπορούσε, λοιπόν, νά ἀμφισβητήσῃ κανεῖς τό πλέον πρόδηλο: ἡ περίπτωση τῆς πανδημίας πού ἐνέσκηψε στόν πλανήτη μας εἶναι πρωτίστως θέμα πνευματικό. Καί ὅλα τά τραγικά ἐπακόλουθά της, πού ταλανίζουν ὄχι μόνο τήν Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία μας, ἀλλά καί τήν φιλτάτη πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα, ἀνάμεσα σ' αὐτά τό ἐμβόλιο - σύμβολο τῆς παντοδυναμίας τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου- καί ἡ ἐμμονή τῆς πολιτικῆς, οικονομικῆς καί δημοσιογραφικῆς διαπλοκῆς τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων στόν ὑποχρεωτικό ἐμβολιασμό **συνιστοῦν σαφῶς μία προδρομική κατάσταση τοῦ Ἀντιχρίστου μέ ἔντονη ἀναφορά στά ἔσχατα.** Εἶναι, θά λέγαμε, μία περίοδος ἐξαρσης ἐνέργειας, ἀποδοχῆς καί ἐπήρειας τοῦ Σατανᾶ, πού ἀντιστρατεύεται τό ἔργο τοῦ Θεοῦ καί τούς πιστούς. Δέν μπορεῖ, ἄλλωστε, τό σύστημα πού γεννᾶ τό πρόβλημα νά προσφέρει ταυτόχρονα καί τήν λύση του. Δέν μπορεῖ ἡ συνέπεια τῆς ἀποστασίας (πού εἶναι ἡ πανδημία) νά θεραπεύεται μέ ἓνα, ἐπίσης, παράγωγο τῆς ἀποστασίας, πού εἶναι ἡ αὐτοθεοποιημένη ἐπιστήμη καί ἡ προβολή τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐμβολίου ὡς πανάκεια. **Τό ἐμβόλιο αὐτό, κατά συνέπεια, ὅπως μᾶς βεβαιώνουν καί**

¹⁹ Χαρακτηριστικά παραδείγματα οἱ ἐπιδοτήσεις γιά νά ξεριζώσουν τίς ἐλιές καί τά ἀμπέλια καί νά φυτέψουν ἀκακίες, ἡ κατάργηση καλλιέργειας σιτηρῶν βαμβακιῶν κ.ἄ. καί τό «φύτευμα» στά χωράφια μεγάλων φωτοβολταϊκῶν πάρκων, ἡ ἐπιδότηση τῆς ἀγρονομίας γιά χρόνια κ.λπ.

²⁰ Γέροντος Παΐσιου Ἀγορευτοῦ *Λόγοι Β', Πνευματική Αφύπνιση*, ἐκδ. Ἰ. Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 187

²¹ Βλ. *ἐφημ. ΤΑ ΝΕΑ*, 31 Ἰουλίου-1 Αὐγούστου 2021, σελ. 64-65

σύγχρονοι διορατικοί και χαρισματούχοι πατέρες, δέν μπορεί νά εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ, καθώς αὐτή τήν στιγμή φαίνεται νά ἀποτελεῖ τόν κύριο μοχλό κίνησης στήν διαδικασία ἔνταξής μας στήν σατανοκρατούμενη Νέα Ἐποχή μέ σωματικές και πνευματικές συνέπειες και στό παρόν και στό μέλλον. Γι' αὐτό και δυσκολεύει τήν πορεία τῆς μετανοίας, ἡ ὁποία, ὅμως, στό στάδιο αὐτό εἶναι ἐφικτή.

Στό σημεῖο αὐτό θά πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε ὅτι τό τόσο ἐμμονικά προωθούμενο και ἐπιβαλλόμενο ἐμβόλιο, σύμφωνα πάντα και μέ τούς σύγχρονους χαρισματικούς πατέρες, δέν ἀποτελεῖ τό χάραγμα (σφράγισμα) τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖο θά γίνει τήν ἐποχή πού θά βασιλεύει ὁ Ἀντίχριστος, ὡς ἱστορικό πρόσωπο. Μετά τό χάραγμα (σφράγισμα), σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν ὑπάρχει δυνατότητα μετάνοιας και ἐπιστροφῆς, καθώς ἀκυρώνεται ἡ «σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» και ὁδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος στήν Κόλαση.

Ἡ δυσπιστία και ἡ καχυποψία μέ τήν ὁποία τό ἐμβόλιο ἀντιμετωπίζεται ἀπό ἕνα μεγάλο ποσοστό τῶν πολιτῶν (και ἰδιαίτερος τῶν πιστῶν) φανερώνει κάτι σημαντικό. Φανερώνει ὅτι τό αἰσθητήριο τοῦ λαοῦ μας δέν ἐμπιστεύεται αὐτό τό παγκόσμιο ἀντίχριστο σύστημα και τούς ἐγγώριους ἐντολοδόχους του. Φανερώνει τήν ἐπιθυμία πολλῶν ἀνθρώπων νά ἀντιδράσουν στόν ἐξαναγκασμό και νά ἀρνηθοῦν νά ἐνδώσουν, νά ὑποταθοῦν και νά ἐγκλωβισθοῦν σέ ἕνα καθεστῶς φόβου, τρομοκρατίας, ἀνελευθερίας και ἐλέγχου, πού θέλει τούς ἀνθρώπους ὑπόδουλους, καταπιεσμένους, φοβισμένους, τρομοκρατημένους, ἀνασφαλεῖς, ἐλεγχόμενους, χειραγωγούμενους και κατευθυνόμενους· τούς θέλει ἄβουλη μάζα, τό «ζαλισμένο κοπάδι» τῆς Νέας Ἐποχῆς, σατανοκρατούμενους και σταυλισμένους στό «παγκόσμιο μαντρί» τῆς κυριαρχίας της.

Γιά τούς πιστούς χριστιανούς μάλιστα ἡ δυσπιστία αὐτή και ἡ ἐπιφυλακτικότητα ἀπέναντι στό ἐμβόλιο φανερώνει ταυτόχρονα και τήν ἐπιθυμία τους νά διατηρήσουν ἀδιαπραγμάτευτα τά ζητήματα πού ἄπτονται τῆς ἀσφαλοῦς πνευματικῆς τους πορείας και σωτηρίας. Στά θέματα αὐτά, ἄλλωστε, δέν ὑπάρχουν «μέσες λύσεις».

«Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, και ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάβητε» (Ἀποκ. 18, 4) (δηλ. Βγεῖτε ἔξω ἀπ' αὐτήν τήν ἁμαρτωλή πόλη ἐσεῖς, πού ἀποτελεῖτε τόν λαό μου, γιά νά μὴ γίνετε συμμετοχοὶ στίς ἁμαρτίες της και νά μὴ λάβετε μέρος στίς τιμωρίες της).

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς καλεῖ νά ἀντισταθοῦμε στό δαιμονικό πνεῦμα τῆς «νοητῆς Βαβυλῶνος», τῆς σύγχρονης, δηλαδή, ἀποστασίας.

«Και μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοῦς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν και εὐάρεστον και τέλειον» (Ρωμ. 12, 2), μᾶς τονίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. (Δηλ. Καί

νά μή συμμορφώνεσθε μέ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλά νά μεταμορφώνεσθε διά τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ πνεύματός σας, ὥστε νά διακρίνετε ποιοῦ εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καί τί εἶναι καλό, εὐάρεστο καί τέλειο).

Ἀρνούμαστε, λοιπόν, νά συμμορφωθοῦμε μέ τά ἀντίχριστα καί ἀντίθεα κελεύσματα τῆς δαιμονοκρατούμενης Νέας Ἐποχῆς.

Ἀρνούμαστε, ἐκ τῶν προτέρων, τήν εἰσοδό μας στό συγκεντρωτικό, ὀλοκληρωτικό, ὀλέθριο, ἀντίθεο καί ἀντίχριστο σύστημα.

Ἀρνούμαστε, ἐξ ἀρχῆς, ὅποιαδήποτε δέσμευση καί παγίδευσή μας σέ μία ἀδιέξοδη, ἀνεπίστροφη καί θανάσιμη πνευματικά πορεία, ἀπό τήν ὅποια δέν θά ἔχουμε τήν δύναμη καί τήν δυνατότητα νά ἐξέλθουμε.

«Εἶναι ἀπαραίτητο νά πολεμήσουμε τώρα τήν βασιλεία τοῦ σκότους, πού ἐγγίζει, ἐφ' ὅσον ἡ δυνατότητα τῆς ἀντίδρασης, ἀκόμα, δέν μᾶς ἔχει ἀφαιρεθεῖ. Κάθε ἀποφυγή γιά μάχη τώρα, καί κάθε μικρή ἀντίδραση γιά τό κακό, χάρη τῆς συμπόρευσης μ' αὐτό, σήμερα, θά εἶναι πιό δύσκολη αὐριο»²².

Ἀνάγκη γιά μετάνοια

Σκοπός μας, βεβαίως, δέν εἶναι, σέ καμμία περίπτωση, νά διχάσουμε τούς ἀνθρώπους ἢ νά παραστήσουμε τούς «προφήτες», ἀλλά νά συμβάλουμε στήν καλλιέργεια τῆς καλῆς ἀνησυχίας καί τοῦ ὁμολογιακοῦ φρονήματος.

Ἡ ἀποστασία, ἡ ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τόν Θεό καί ἡ ἀμετανοησία μας εἶναι ἡ αἰτία καί τῶν παρόντων καί τῶν ἐπερχομένων δεινῶν καί προβλημάτων μας. Εἶναι ἀπόλυτη καί ἄμεση ἀνάγκη νά ἀναλογιστοῦμε καί νά ἀναγνωρίσουμε ταπεινά ὁ καθένας τά λάθη μας καί τήν ἀμαρτωλότητά μας, νά ἀποδεχθοῦμε καί νά ἀναλάβουμε ὁ καθένας μας τό μερίδιο εὐθύνης πού μᾶς ἀναλογεῖ, χωρίς νά θεωροῦμε πάντα ὑπεύθυνους γιά ὅλα τούς ἄλλους.

Σήμερα, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή, τό κήρυγμα τῆς μετανοίας εἶναι ἐπίκαιρο καί ἀπόλυτα ἀναγκαῖο. Μᾶς ἔκανε ἐντύπωση καί μᾶς λύπησε τό γεγονός ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος σέ καμμία ἀπό τίς ἐγκυκλίους της δέν ἀναφέρθηκε στήν μετάνοια καί δέν κάλεσε κλῆρο καί λαό σέ μετάνοια, νηστεία, ἀγρυπνίες καί λιτανεῖες. Δυστυχῶς ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας (ἡ ΔΙΣ καί ὄχι ἡ ΙΣΙ), οἰκονομώντας τά ἀνοικονόμητα γιά ὅλα τά τεκταινόμενα στό διάστημα τῆς πανδημίας (ἀπαγόρευση θείας λατρείας, κλείσιμο ἱερῶν ναῶν, ἀλλαγή στήν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως, ἐμβόλιο κ.λπ.), ἐπέλεξε τήν ὑπακοή στήν πολιτεία (πολιτειοκρατία). Γι' αὐτό καί οἱ πιστοί δέν φέρουν ἐξολοκλήρου τήν εὐθύνη, ἀφοῦ ἔκαναν ὑπακοή στήν Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχουμε, ὅμως, ὅλοι καί τήν προσωπική μας εὐθύνη γιά τήν ἔλλειψη πνευματικῶν κριτηρίων (διάκριση τῶν

²² Καθηγητής καί πρωθερέας Μ. Μολτσάνωφ, *Ἐσχατολογικά*, Πάτρα 1993, σελ. 50

πνευμάτων), πνευματικῆς ἐγρήγορσης, προσευχῆς, μετανοίας, ἐλπίδος καί ὁμολογίας. Ἄντί ὅλων αὐτῶν ἀφεθήκαμε στόν ὀρυμαγδό μιᾶς ἀνελέτης καί ἀμοιβόμενης πληροφόρησης-παραπληροφόρησης.

Ἡ ὄντολογική, σωστική καί ἀνατρεπτική μετάνοια εἶναι αὐτή πού θά ἐλκύσει τήν χάρη, τήν εὐσπλαγχνία καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὑπαρξιακή, ἀποφασιστική, ἔμπρακτη, εἰλικρινής καί ἔμπονη μετάνοιά μας εἶναι αὐτή πού μπορεῖ νά ἀποτρέψει, νά ἀναστρέψει ἢ καί νά ἀπωθήσει χρονικά καί τά παρόντα καί τά ἐπερχόμενα δεινά.

Ὁ Χριστός μας εἶναι Αὐτός καί μόνον Αὐτός πού, ἂν δεῖ τήν μετάνοιά μας, μπορεῖ νά ἀντιστρέψει τόν θλιβερό μας κατήφορο. Αὐτό μᾶς τό βεβαιώνουν τά ἀγιογραφικά κείμενα καί πληθώρα περιπτώσεων ἀπό τήν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη ἀκόμη ἔχουμε πάμπολλες περιπτώσεις, ὅπου οἱ Ἰσραηλίτες ἐκλήθησαν καί ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό, ἀλλά καί διά μέσου τῶν Ἁγίων Προφητῶν καί τῶν Δικαίων Του, σέ μετάνοια. Πάμπολλες, ἐπίσης, εἶναι οἱ φορές πού ὁ Θεός ματαίωσε τήν τιμωρία του γιά τά τόσα ἀμαρτήματα τοῦ λαοῦ Του, παρότι τήν εἶχε ἀποφασίσει, καί αὐτό γιατί αὐτοί ἐπέδειξαν εἰλικρινῆ, ἔνδακρυ καί ἔμπρακτη μετάνοια καί Αὐτός τούς εὐσπλαχνίσθηκε.

Κλασικό παράδειγμα καί ὑπόδειγμα γιά ὅλους μας, ἡ ἰσχυρή καί ἀποφασιστική μετάνοια τῶν Νινευιτῶν, πού ἔκανε τόν ἴδιο τόν Θεό νά «μετανοήσει»(!) καί νά δεῖξει τό ἔλεός Του καί τήν φιλανθρωπία Του ἀποτρέποντας τά δεινά πού εἶχαν καθορισθεῖ καί προαναγγελθεῖ ἀπό τόν Προφήτη Ἰωνᾶ γιά τούς Νινευίτες.

Ὁ μέγας Ἅγιος τῆς ἐποχῆς μας, ὁ Ἅγιος Παῖσιος ὁ ἀγιορείτης, τόνιζε μέ ἐμφατικό τρόπο τήν ἀδήριτη ἀνάγκη τῶν ἡμερῶν μας γιά μετάνοια: **«Σήμερα, ἂν διδασκόταν ἡ μετάνοια στόν κόσμο, μόνον αὐτή θά μπορούσε νά βοηθήσει... Ἄν ὑπῆρχε μετάνοια, τὰ πράγματα θά εἶχαν τακτοποιηθῆ. Μπόρες, μπόρες θά περνοῦμε! Ὁ Θεός νά βάλῃ τὸ χέρι Του! Νά ζητοῦμε μετάνοια γιά ὅλον τὸν κόσμο καί γιά ὅσους ἐν ψυχρῷ κάνουν κακὸ στήν Ἐκκλησία καί δὲν ἔχουν σκοπὸ νά διορθωθοῦν, νά τοὺς δίνη ὁ Θεός μετάνοια καί ἔπειτα νά τοὺς παίρῃ. Νά βοηθοῦμε, ὅσο μπορούμε, τὸν κόσμο στήν μετάνοια, γιὰ νά δεχθοῦμε τίς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Μετάνοια καὶ ἐξομολόγηση, αὐτὸ χρειάζεται σήμερα. Ἐγὼ συνέχεια συνιστῶ μετάνοια καὶ ἐξομολόγηση, γιὰ νά χάσῃ τὰ δικαιώματα ὁ διάβολος, νά κοποῦν οἱ ἐξωτερικὲς δαιμονικὲς ἐπιδράσεις»²³.**

Ἐάν κάποιος μᾶς κλείνουν τίς πόρτες στά ὑλικά, ἀλλά καί στά πνευματικά ἀγαθά, ἐμεῖς μέ μιὰ ὁμολογία **πίστεως-μαρτύριο συνειδήσεως**, μέ ἓνα **«ἀποτάσσομαι τὸν Σατανᾶ»**, ἔχουμε μιὰ μεγάλη ἀνοικτή, στοργική καί πατρική ἀγκαλιά τοῦ γλυκυτάτου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς παρέχει τά πάντα.

²³ Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου *Λόγοι Β΄, Πνευματικὴ Ἀφύπνιση*, ἐκδ. Ἰ. Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτῆ Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 350-352

Καί ἀπό ἐκεῖ καί πέρα θά ζήσουμε καί σέ αὐτή καί στήν ἄλλη ζωή ἀγαλλόμενοι καί εὐφραινόμενοι ἀπό τήν θέα τῆς ἀκτίστου δόξης Του.